Якось в одному далекому місті народився прозорий хлопчик. Крізь його тіло все чисто було видно, як крізь повітря чи воду. Був цей хлопчина з плоті й кісток, а здавався скляним. Однак, падаючи, він не розбивався на скалки, а тільки набивав собі на лобі прозору гулю. Все було видно: і як б'ється його серце, і як плавають його думки, наче кольорові рибки в акваріумі.

Одного разу не втерпів хлопець,— збрехав, і люди побачили: під його чолом заблисла вогняна кулька. Тільки-но хлопець сказав правду, кулька зникла. Відтоді він ніколи не брехав.

А іншим разом товариш довірив йому свою таємницю, і люди побачили, що в його грудях перекочується чорна кулька.

Хлопець ріс, став юнаком, потім дорослим. Люди вільно читали його думки і, запитуючи, вгадували відповідь раніше, ніж він розтуляв рота. Звали його Джакомо, а люди прозвали Кришталевим Джакомо. Всі дуже його любили за чесність. Хто знав його, той і сам ставав благороднішим.

Та на лихо, владу в цій країні захопив жорстокий диктатор. Настали часи свавілля, насильств і злиднів. Кожен, хто наважувався ремствувати, зникав без сліду. Хто бунтувався, того розстрілювали. Бідних переслідували, принижували і всіляко ображали.

Заляканий народ терпів мовчки.

Та Джакомо не міг мовчати, бо його думки самі за себе говорили. За його прозорим чолом люди бачили: він обурений насильствами й засуджує диктатора. Всі нишком повторювали те, що думав Джакомо, плекаючи надію на кращі часи. Отож тиран наказав арештувати Кришталевого Джакомо й закинути його в найтемнішу в'язницю. Та дивна річ! Стіни камери, в яку запроторили Джакомо, стіни в'язниці і зовнішні мури стали прозорі. Люди, проходячи повз в'язницю, бачили

Джакомо й читали його думки. Вночі тюрма випромінювала навкруги яскраве світло. Тиран наказав заслонити всі вікна свого палацу, та однаково не міг заснути. Кришталевий Джакомо навіть у кайданах був сильніший за тирана, бо правда сильніша за все на світі, яскравіша за сонце і могутніша від урагану.